

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Levicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 30. ledna 1935 o sociálním pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Levicích z 27. listopadu 1933 bylo na žádost okr. nem. pojišťovny v Levicích uloženo staviteli Vilému Sch. v Levicích, aby za pojistné osob zaměstnaných na stavbě podnikatelem stavby složil jistotu podle § 168 zákona č. 221/1924 Sb. ve výši 124 Kč 75 h.

Nař. rozhodnutím žal. úřad na odvolání Viléma Sch. uvedený výměr okr. úřadu zrušil.

Rozhoduje o stížnosti, musil soud především z důvodu vlastní kompetence (§ 4 zákona o nss) zkoumati z moci úřední, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem k tomu příslušným. V tom směru pak úvažil:

Podle čl. 8 odst. 3 zákona o org. pol. správy č. 125/1927 Sb. je při sporech, jejichž předmětem je pouze peněžité plnění nepřesahující částku 200 Kč, odvolání nepřijatelné. Předmětem sporu bylo v daném případě složení jistoty požadované okr. nem. pojišťovnou podle § 168 zákona o soc. poj. částkou 192 Kč 50 h a uložené výměrem okr. úřadu částkou 124 Kč 75 h. Šlo tedy o peněžité plnění nepřesahující částku 200 Kč a na věci nic neměnila skutečnost, že okr. úřad si musil při svém rozhodnutí prejudiciálně řešiti otázku povinnosti stavebníka složit jistotu podle § 168 poj. zákona. Bylo proto odvolání z uvedeného výměru okr. úřadu podle čl. 8 odst. 3 zákona č. 125/1927 nepřijatelné, jak bylo ve výměru tohoto úřadu správně uvedeno. Jestliže tudíž žal. úřad k odvolání Viléma Sch. proti výměru okr. úřadu v Levicích z 8. ledna 1934, kterým bylo odvolání Viléma Sch. z výměru téhož okr. úřadu z 27. listopadu 1933 na základě 1. odst. § 78 a § 76 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. odmítnuto pro nepřijatelnost, rozhodl meritorně o posléz uvedeném odvolání, ač k tomu podle toho, co bylo shora řečeno, příslušným nebyl, bylo jeho rozhodnutí vzhledem k předpisu § 28 odst. 4 zákona o nss č. 164/1937 Sb. zrušiti podle § 6 téhož zákona, aniž se soud mohl zabývatí věcnými námitkami stížnosti.

Č. 13.034.

Živnostenské právo: Jestliže byla ze společenstva, které v sobě zahrnuje různé živnosti, určitá živnostenská kategorie vyloučena a přivtělena jinému společenstvu, je toto společenstvo podle § 107 živn. řádu povinným pro živnostníky této kategorie.

(Nález z 29. října 1937 č. 5021/35-9.)

V ě c: Město Mirovice proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 7. června 1935 o členství v gremiu elektrotechniků v Plzni.

V ý r o k: Stížnost se zamítá.

D ů v o d y: Okr. úřad v Písku sdělil stěžujícímu si městu výměrem z 18. července 1934 toto: Přípisem z 10. dubna 1933 vypovědělo město Mirovice členství co do své koncese elektrotechnické u Gremia elektrotechniků v Plzni počínajíc dnem 1. ledna 1934 a týmž dnem přistoupilo

za člena k obchodnímu gremiu v Mirovicích. Město Mirovice má koncesi na živnost elektrotechnickou ze 6. listopadu 1925. Ježto obvod gremia elektrotechniků se podle jeho stanov vztahuje na politický okres písecký, není příslušnost jiného společenstva, zejména obchodního gremia v Mirovicích ničím odůvodněna. Vzhledem k tomu rozhoduje okr. úřad v Písku, že město Mirovice co do své koncese elektrotechnické je podle § 107 živn. řádu povinno býti členem Gremia elektrotechniků v Plzni.

Nař. rozhodnutím byl uvedený výměr potvrzen.

O stížnosti uvážil nss:

Živn. řád jedná v § 106 o trvání a zřizování společenstev a praví v § 107, že kdo v obvodu, kde je společenstvo, samostatně nebo jako pachtýř provozuje živnost, pro kterou společenstvo je zřízeno, stane se, jakmile se v živnost uváže, členem společenstva a je povinen plniti závazky s tím spojené. Německý autentický text počíná slovy »Wer in dem Bezirke einer solchen Genossenschaft...«, čímž navazuje zřejmě na ustanovení předcházejícího paragrafu o trvání a zřizování společenstev.

Podle § 111 odst. 2 živn. řádu mohou pak za předpokladů tam uvedených určité živnostenské kategorie býti ze společenstev, která v sobě pojímají různé živnosti, vyloučeny a jakožto samostatná společenstva zřízeny nebo k některému jinému již zřízenému společenstvu přivtěleny, ovšem za předpokladu, že jsou tu podmínky k dosažení účelů společenstevních. Bylo-li takovéto vyloučení určité živnostenské kategorie ze společenstva, které v sobě zahrnuje různé živnosti, provedeno a tato kategorie přivtělena jinému společenstvu, je toto společenstvo pak oním, u něhož nastává povinné členství podle § 107 živn. řádu pro každého živnostníka tohoto oboru.

V dnešním případě šlo o to, zda stěžující si město jako majitel elektrotechnické koncese jest oprávněno vystoupiti z členství u gremia elektrotechniků v Plzni a přistoupiti k jinému (smíšenému) společenstvu. Žal. úřad v pořadu instančním tuto možnost popřel a dovolává se § 107 živn. řádu, vycházel z právního názoru, že je-li město členem povinného společenstva, nemůže samovolně toto členství změnit, a ze skutkového předpokladu, že gremium elektrotechniků v Plzni je pro stěžující si obec tímto povinným společenstvem.

Jak ze správních spisů plyne, byla rozhodnutím zem. správy politické v Praze z 13. ledna 1928 působnost zmíněného gremia určena pro různé okresy, mezi jiným též pro okres písecký, a byli majitelé elektrotechnických koncesí v těchto obvodech vyloučeni ze svazků dosavadních společenstev a přiděleni ke gremiu elektrotechniků v Plzni podle § 111 odst. 2 živn. řádu. Stížnost tuto skutečnost nepopírá a uznává sama, že stěžující si město jako majitelka elektrotechnické koncese bylo přiděleno k uvedenému gremiu, má však zato, že ono přidělení se stalo způsobem nezákonným, poněvadž chyběly předpoklady § 111 odst. 2 živn. řádu. Žal. úřad na obdobnou námitku odvolání ovšem výslovně nereagoval, avšak v tom nemohl nss shledati podstatnou vadu řízení, neboť je zřejmo, že tak učinil zřejmě proto, že otázka, zda původní při-

kázání odpovídalo zákonu, v tomto řízení vůbec již nemohla býti uvedena na přetřes, když původní rozhodnutí, nebyvši st-lkou bráno v odpor, vešlo vůči ní v moc práva, takže právní stav jím vytvořený mohl a musil tvořiti podklad pro rozhodování i v tomto sporu. Má-li snad stížnost zato, že původní přidělení stěžujícího si města ke gremiu v Plzni pro jeho nezákonnost vůbec nemůže jeviti žádné účinky, je na omylu, neboť podle stálé judikatury nss může i nezákonné rozhodnutí, nebyvši včas bráno v odpor, vejíti v moc práva a nabýti způsobilosti, aby na něm bylo dále budováno. V tomto sporu pak není již místa, aby se nss námitkami stížnosti zabýval a původní přidělení co do jeho zákonitosti přezkoumával. — — —

Č. 13.035.

Živnostenské právo: I. Jestliže cizí státní příslušník, jehož opověď živnosti nebyla vzata na vědomí proto, že nepředložil formální povolení zem. úřadu podle § 8 odst. 2 živn. řádu, namítá v odvolání z výměru, kterým ona opověď nebyla vzata na vědomí, že není povinen předložiti takové formální povolení se zřetelem na obchodní smlouvu se státem, jehož je příslušníkem, musí se odvolací úřad s touto námitkou vypořádati. — **II.** Při opovědi živnosti není třeba předložiti listinný doklad, na jehož základě by úřad mohl zjistiti, zda v okamžiku, kdy rozhoduje o opovědi, není přijetí opovědi v cestě překážka podle § 5 živn. řádu.

(Nález z 29. října 1937 č. 7186/35-3.)

V ě c: Ignác S. v Praze (adv. Dr. Antonín Kusý z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 4. prosince 1935 o opovědi živnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Magistrát hlav. města Prahy výměrem z 16. srpna 1935 nevezal na vědomí opověď st-lovu z 2. září 1932, že bude v Praze provozovati obchod s technickým a kinotechnickým zbožím, s odůvodněním, že nepředložil jako cizí státní příslušník formální povolení zem. úřadu k nastoupení opověděného obchodu.

Odvolání, jež st-l z výměru toho podal, žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl jednak z důvodu uvedeného v napadeném výměru, jednak i proto, že st-l nepředložil postačující doklad o své zachovalosti, kdyžžte vysvědčení jím předložené je datováno již dnem 14. října 1932.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval soud takto:

Nař. rozhodnutí, třebas se ve své prvé části neodvolává na žádné zákonné ustanovení, je zřejmě opřeno o předpis § 8 odst. 2 živn. řádu, podle něhož cizinci potřebují k nastoupení a provozování živnosti formálního dovolení od politického úřadu zemského jedině tenkrát, jestliže by nemohli prokázati reciprocitu se strany státu, k němuž náležejí.

St-l namítal již ve svém instančním odvolání a namítá i ve stížnosti k tomuto soudu podané, že ono zvláštní povolení na něm nemělo býti požadováno proto, že stát rakouský, jehož je st-l příslušníkem, se k re-